

РЕШЕНИЕ

№ 1624

гр. Пловдив, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Радослав П. Радев

Недялка Д. Свиркова Петкова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разгледа докладваното от Екатерина Вл. Мандалиева Въззивно гражданско дело № 20235300502327 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 259 и сл. от ГПК.

Обжалвано е Решение №3059/03.07.2023г., постановено по гр.д. №18306/2022г. по описа на ПРС, шестнадесети гр.с., е признато за установено, че със Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК № 6654/ 29.09.2022 г., издадена по частно гр. дело № 13830/ 2022 г. на ПРС, IX гр. с-в, Община Пловдив, ЕИК: 000471504 ДЪЛЖИ на „Дженерали Застраховане“ АД, ЕИК: 030269049 следните суми: сумата от 313, 88 (триста и тринадесет лева и осемдесет и осем стотинки) лева- главница, представляваща изплатено обезщетение въз основа на застраховка „Каско“ с полица №***г. за причинени имуществени вреди на лек автомобил „Мерцедес Б 200 ЦДИ“, рег. № ***, собственост на „Теастрой“ ООД и управляван от Д. А. П., в резултат на настъпило ПТП на *** г. в град ***, при преминаването му през несигнализирана неравност (навдигнато бетоново блокче) на пътя, ликвидационни разходи от 15 (петнадесет) лева и лихва за забавено плащане в размер на 27, 77 (двадесет и седем лева и седемдесет и седем стотинки) лева за периода 29.11.2021 г.- 28.09.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението- 28.09.2022 г. до изплащане на вземането. С постановеният съдебен акт в полза на „Дженерали Застраховане“ АД, ЕИК: 030269049, са присъдени разноските в заповедното производство в размер на 25 (двадесет и пет) лева- за държавна такса и на 360 лева с ДДС- за адвокатско възнаграждение, както и разноските пред първата инстанция: сумата от 75 лева- държавна

такса, сумата от 20 лева- депозит за разпит на свидетел, сумата от 200 лева- депозит за вещо лице и сумата от 480 лева с ДДС- за адвокатско възнаграждение.

Съдът е сезиран с въззивна жалба депозирана от Община Пловдив, ЕИК: 000471504 против Решение №3059/03.07.2023г., постановено по гр.д. №18306/2022г. по описа на ПРС, шестнадесети гр.с., което се обжалва като неправилно и незаконосъобразно. Конкретните оплаквания са свързани с недоказаност на всички елементите на фактическия състав на отговорността, включително настъпването на вредоносното събитие, неговия механизъм и причинната връзка между произшествието и вредите. Сочи се и недоказаност на действителните вреди към датата на настъпване на ПТП. Моли за отмяна на решението и отхвърляне на предявения иск, ведно с присъждане на разноски. В условията на евентуалност, се релевира възражение за прекомерност на претендираното обезщетение за причинени имуществени вреди.

Въззиваемата страна Дженерали Застраховане“ АД, ЕИК 030269049 оспорва жалбата като неоснователна по съображения подробно изложени в отговора. Моли жалбата да се остави без уважение, а решението на първоинстанционният съд да се потвърди като правилно и законосъобразно. Претендира разноски, съобразно представения списък с направени такива.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД след като прецени събраните по делото доказателства, взе предвид наведените в жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законния срок, от страна имаща правен интерес да обжалва, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, ПОС намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1 изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Предявеният пред ПРС главен иск черпи правното си основание в чл. 410, ал. 1 КЗ. Основателността му е предпоставена от кумулативното установяване на следните обстоятелства: наличие на имуществено застраховане; причинено застрахователно събитие от трето лице, което отговаря по правилата на деликтната или договорна отговорност; застрахователят да е изплатил дължимото застрахователно обезщетение на застрахования, и третото по делото лице да не принадлежи към домакинството на застрахования и да е негов роднина, освен ако е действало умишлено /арг. от ал. 2 от чл. 213 КЗ/.

Анализът на събраните по делото доказателства обуславят положителния извод на съда за наличието на имуществено застраховане на лек автомобил „Мерцедес Б 200 ЦДИ“, рег. № *** със застрахователна полица № *** г. , със срок на действие 03.06.2021 г.-

02.06.2022 г., ведно с ОУ на застраховка „Каско“. Установява, че на *** г. в 13.30 часа в гр. ***, собственият на „Теастрой“ ООД, ЕИК: 115915161 и управляван от водача Д. А. П., ЕГН: *****, лек автомобил „Мерцедес Б 200 ЦДИ“, рег. № ***, при движението си се блъснал в необозначено препятствие - отлято бетоново блокче върху пътя с размери 25/30 см., в резултат на което на МПС- то били причинени материални щети - предна лява гума с джантата, за което е уведомен застрахователя и след оглед на автомобила от негов представител е съставен Опис по щета № *** г., по която е заплатено претендираното обезщетение.

Наведените във въззивната жалба оплаквания са свързани с недоказаност на елементите на фактическия състав на чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и отговорността на ответника, които оплаквания обаче не са във връзка с предприето пред първоинстанционния съд оспорване. Видно от депозирания пред ПРС писмен отговор със същия се оспорва причинната връзка между настъпилото ПТП и сочените увреждания, релевира се възражение за съпричиняване от страна на водача и се изразява становище за необоснован висок размер на претендираното обезщетение. Поради горното и доводите във връзка с фактическия състав на деликтната отговорност следва да се приемат за преклудирани. В допълнение, същият се приема за установен и от настоящата инстанция с оглед събраните гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Д. А. П., а причинната връзка между описаните увреждания и станалото ПТП – от проведената автотехническа експертиза, заключението по която не е оспорено от страните. В същото се сочи, че реалният и възможен механизъм на настъпване на застрахователното събитие е следния - автомобилът при движение преминава през препятствие на пътното платно/ бетоново блокче/ - преминаване на левите колела през бетонен фундамент, в резултат на което от техническа гледна точна настъпват повреди на претендираните детайли в съответната степен.

Възраженията на ответната страна за съпричиняване на вредоносния резултат от водача на автомобила, настоящият състав намира за недоказани. Намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт предполага доказване по безспорен начин на конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат като е създал условия или е улеснил неговото настъпване / в този смисъл, Решение № 59/10.06.2011 г., по т. д. № 286/2011 г. на I т. о., Решение № 98/24.06.2013 г., по т. д. № 596/2012 г., Решение № 99 от 8.10.2013 г. на ВКС по т. д. № 44/2012 г., II т. о. /. В тази връзка следва да се отбележи, че не всяко поведение на пострадалия, действие или бездействие, дори и когато не съответства на предписаното от закона, може да бъде определено като съпричиняващо вредата по см. на [чл. 51, ал. 2 ЗЗД](#), а само това, чието конкретно проявление се явява пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди /решение № 169/28.02.2012 . на ВКС, II т. о. по т. д. № 762/2010 г. /. Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест обаче, ответникът е този, който следва да ангажира доказателства за конкретно обоснованото твърдение за съпричиняване, но доколкото доказателства в тази насока не се събрани, то наведеното възражение се явява неоснователно.

Следващата предпоставка от хипотезата на посочената правна норма е застрахователното събитие да е причинено от трето лице, което отговаря пред застрахования въз основа на правилата на деликтната или договорна отговорност – в конкретния случай вредите да са причинени вследствие на преминаване през препятствие на пътното платно. Съгласно чл. 31 от Закона за пътищата изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществяват от общините. Наред с последното, в чл. 167, ал. 1 от Закона за движението на лицата, които стопанисват пътя е вменено и задължение за незабавно сигнализиране за препятствията по пътя и отстраняването им във възможно най-кратък срок. За изпълнение на горното задължение, съгласно ал. 3 на цитираната норма, службите за контрол, определени от собствениците или администрацията, контролират състоянието и изправността на пътната настилка, пътните съоръжения, средствата за сигнализация и маркировка. И при наличие на препятствие на пътното платно – несигнализирана неравност (навдигнато бетоново блокче), която е създавала опасност, се обосновава и извода на съда, че ответникът не е изпълнил вменените му със закона задължения, респективно следва да бъде ангажирана отговорността му.

Ответната страна, чиято е доказателствената тежест за установяване факта на възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение, чийто размер е съответен на претърпените вреди, не е ангажирала доказателства в този смисъл, поради което и предявената претенция е основателна.

Мотивиран от гореизложеното и доколкото не се установи и нарушение на императивни материалноправни разпоредби, за които съгласно ТР № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, въззивният съд следи, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване, се налага извод за правилност на обжалвания съдебен акт.

Поради съвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и в съответствие с направеното искане, в полза на въззиваемия се дължат разноски за настоящото производство, съобразно представените доказателства за реално сторени такива – заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 480лв с ДДС. Жалбоподателят не е обективирал възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, но с оглед обстоятелството, че действително заплатеното такова не надвишава значително предвидения минимален размер, същото не се и преценява като прекомерно.

Мотивиран от горното, Съдът:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №3059/03.07.2023г., постановено по гр.д. №18306/2022г.

по описа на ПРС, шестнадесети гр.с.

ОСЪЖДА Община Пловдив, БУЛСТАТ: 000471504, с адрес: пл. „Стефан Стамболов” № 1, представлявана от кмета Здравко Димитров, да заплати на „Дженерали Застраховане“ АД, ЕИК: 030269049, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков” № 68, представлявано от изпълнителните директори Д. Д. и Ж. Д., направени във въззивното производство разноски – адвокатско възнаграждение в размер на 480лв/ четиристотин и осемдесет лева/ с ДДС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____